

Naufragiat nenorocos ...!?

Verset călăuzitor: Proverbele 4.18

Proverbele 4.18: Dar cărarea celor drepti este ca lumina zorilor strălucitoare, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină.

Introducere

Proverbele 4.18 compară drumul unui om drept cu „lumina strălucitoare a zorilor”. Și cei păcătoși au drumul lor, așa cum spun cele patru versete anterioare. Acest fel de exprimare este obișnuit în general, viața este comparată cu un drum. Trăirea vieții noastre se aseamănă cu mersul de-a lungul unui drum. Drumul celui păcătos este prin urmare un stil de viață pe care îl trăiește cel păcătos și care este de evitat cu orice preț, căci așa cum arată versetul 19 acesta conduce în întunericul nopții, unde mai devreme sau mai târziu urmează o poticnire.

Cei drepti

Cei drepti – aceia care stau într-o relație corectă cu Dumnezeu – trăiesc un alt stil de viață și urmăresc cu totul alte țeluri. Ei au drumul lor. El se aseamănă cu lumina de dimineață, care, cu toate că vine foarte treptat, se dezvoltă spre cea mai înaltă strălucire și tărie deplină. Soarele răsare și trimite razele lui, care cresc în putere cu cât el se ridică spre zenit la mijlocul zilei.

Aici se întrerupe aluzia. În realitate soarele stă numai un moment la zenit, pentru ca apoi să se îndrepte imediat spre seară și spre noapte. Dar nu este la fel în har, căci drumul celui drept nu ajunge la înălțimea zilei până nu a ajuns la glorie, și când aceasta a avut loc, soarele nostru nu mai merge spre apus. El va rămâne pentru totdeauna în strălucirea zenitului. Drumul celui drept se aseamănă cu acesta.

Aceasta este cu adevărat o afirmație remarcabilă. Am primit noi toți aceasta? Dacă da, atunci aceasta ne va conduce la remarcă: „Desigur, drumul celui drept ar putea să se asemene cu acesta, dar în mod obișnuit nu arată așa.” Aceasta trebuie recunoscut că așa este. Da, de regulă nu este așa, da, s-ar putea merge mai departe și spune că în lumea aceasta nu se vede așa.

Hristos Însuși

Să ne gândim mai întâi la Unul care era „Cel drept” (Faptele apostolilor 7.52). Nici un alt drept nu poate fi numit în această legătură cu El. El este cu mult deasupra oricărei comparații, unic în desăvârșirea Lui. Care era drumul Lui? El a fost profetizat dinainte în Isaia 49.4. Acolo auzim glasul Lui: „În zadar M-am trudit, Mi-am cheltuit puterea pentru nimic.”

Dacă ne îndreptăm spre evanghelii, atunci vedem cum aceste cuvinte venite de la El s-au adevărat în viața Lui. Abia cu începutul slujbei Lui publice a răsărit soarele Lui pe cer. În

Nazaret, unde El a vorbit în sinagoga lor, poporul era uimit de cuvintele de har, care ieșeau din gura Lui. Însă curând credințioșii Lui a provocat mânia lor, și ei L-ar fi omorât dacă ar fi fost posibil în ceasul acela. Mai târziu au venit mereu momente pline de promisiuni, timpuri în care poporul a lăsat să se recunoască dorința de a-L face Împărat. Sau atunci când ei L-au salutat cu strigătul „Osana”, atunci când a intrat în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe, în timp ce vrăjmașii Lui scrâșneau din dinți cu mânie neputincioasă și spuneau: „Lumea se duce după El!”

Însă astfel de momente erau excepții, experiențele obișnuite ale drumului Lui erau contrare acestora. Tot mai mult El a fost înconjurat de dușmani și insuccese aparente, până când în cele din urmă a venit săptămâna nefastă din Ierusalim, care s-a terminat cu moartea Lui. Istoricii lumii, care erau în Ierusalim în timpul acela, ar fi relatat că Isus din Nazaret, care în inimile unor vizionari – pescari din Galileea și oameni asemenea lor - a trezit speranțe așa de mari, a avut parte de un sfârșit rapid și emoționant. Soarele Lui a apus în mijlocul norilor de furtună întunecați. Drumul Lui nicidecum nu a fost asemenea luminii care luminează permanent tot mai strălucitor până la mijlocul zilei, ci mai degrabă se asemena cu lumina tulbure a unei după amiază de iarnă furtunoasă, care devine tot mai slabă până la noaptea neagră ca smoala. Așa era cu siguranță sentința lumii.

Dar ce era corect? Sentința lumii sau sentința scriitorului inspirat? Într-o cântare se spune: „Drumul Tău, neînseninat prin bucurii pământești conduce numai spre moartea pe cruce.” Numai la cruce? Da, cu siguranță, dacă delimităm gândurile noastre numai la drumul lui pe pământ, așa cum spune cântarea așa de frumos și potrivit la locul ei. Dar dacă ne ridicăm ochii peste acestea, atunci putem mărturisi triumfător, că el a condus nu numai la cruce, ci și la glorie, așa cum revelează Psalmul 16.

Este desigur adevărat, că ochiul divin vede în fiecare drum ceea ce istoricului simplu nu îi este cunoscut. Când Tatăl a privit în jos spre Fiul Său preaiubit, ce a văzut El? El a văzut că toate acestea erau frumoase la timpul lor. Din toate strălucea harul: din copilăria Lui, din tinerețea Lui, din primii ani ai Lui de majorat și din maturitatea Lui. În măsura în care El creștea în înțelepciune și mărime, în aceeași măsură și lumina, care ieșea din El, devenea tot mai tare. Și când El a început slujba Lui publică, deodată „poporul care stătea în întuneric a văzut o lumină mare” (Matei 4.16). Soarele răsărise deasupra lor. Și în ciuda a tot ce se făcea împotriva Lui, această lumină se detașa tot mai mult de fundalul întunecat al păcatului omului. Cu cât El a fost mai mult ispășit, cu atât mai mult lumina a strălucit spre onoarea și bucuria lui Dumnezeu. Când în cele din urmă părea că omul în sfârșit L-a nimicit în moarte, în realitate în momentul acesta strălucirea Lui a ajuns la zenit. În presimțământul morții Sale El a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului și Dumnezeu este glorificat în El. Dacă Dumnezeu este glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuși, și Îl va glorifica îndată” (Ioan 13.31,32). Așa cum vedea omul, moartea Lui era sfârșitul oricărei speranțe bazate pe El, dar cum vedea Dumnezeu era începutul oricărei binecuvântări. Pentru unul era treapta cea mai adâncă a coborârii, pentru altul era expresia cea mai înaltă a gloriei Sale. Pentru unul era stingerea soarelui lui în noaptea morții, pentru altul era întemeierea Soarelui lui pe zenitul strălucirii pentru totdeauna, pentru desfășurarea gloriei în extinderea ei

nelimitată. Ea a avut loc în moartea Lui, după care a urmat imediat înălțarea Lui în gloria Tatălui, care va fi desfășurată în lumea aceasta și înaintea universului.

Drumul „Celui drept” a atins împotriva oricărei aparențe „înălțimea zilei” în prezența Tatălui. Drumul Lui este unul desăvârșit, cum nu se poate spune despre nimeni altul. Niciunul nu a făcut ceea ce El a făcut. Însă toți, care au privilegiul să fie slujitori ai lui Dumnezeu, au devenit asemenea Lui în această privință. Faptul că au avut loc înfrângeri aparente și insuccese ale pașilor lor, și acestea nu întotdeauna din cauza greșelilor personale, ci dimpotrivă deseori din cauza credincioșiei lor, este adevărat cu privire la sfinții Vechiului Testament și ai Noului Testament.

Moise

Să ne gândim la Moise. Ce început frumos, atunci când în credința și curajul date lui de Dumnezeu s-a împotrivit faraonului puternic și vrăjitorilor lui. Privește-l pe malul Mării Roșii cu toiagul lui Dumnezeu în mâna lui întinsă. Ascultă cântarea de biruință a unei mulțimi de sute de mii de oameni. Nu era aceasta ceva măreț? Nu am fi spus noi toți că soarele lui a ajuns la cea mai mare înălțime? Însă după aceea suntem conduși pe urmele unei călătorii de patruzeci de ani prin pustie. Blândețea și răbdarea lui sunt cu adevărat remarcabile. Însă poporul s-a arătat tot mai mult dezamăgit sub călăuzirea lui, până când marele dăător al Legii s-a prăbușit aproape de sfârșitul acestui timp de încercare și a vorbit necugetat cu buzele lui. De aceasta nu trebuie să ne mirăm. Noi ne-am fi prăbușit înainte să fi trecut patruzeci de zile, în timp ce Moise a suportat aproape patruzeci de ani. Cu regret în acel ceas a venit din el: „Ascultați, voi răzvrătiților! Vă vom da noi apă din stâncă?” Și în mânia lui a lovit stânca de două ori.

Ah, sărman Moise. Acele buze, care ar fi trebuit să fie gura lui Dumnezeu, au scos cuvinte mânioase, care evident nu veneau de la Dumnezeu și Îl prezentau fals. De aceea păcatul lui era mare și corespunzător pedeapsa. El nu a avut voie să intre în Canaan. Intrarea triumfală în țara făgăduită, care putea fi văzută ca fiind o urmare potrivită ieșirii lui triumfale din Egipt, nu a devenit realitate pentru el. Ce ar fi putut relata istoricul lumii? Fără îndoială el ar fi spus că soarele lui Moise a atins punctul culminant în timpul ieșirii, dar în timpul călătoriei prin pustie ar fi apus din nou, având în vedere granițele țării făgăduite. Dar era în realitate așa? Să privim spre muntele transfigurării, despre care citim în evanghelii. Îl vedem acolo apărând în glorie în părtășie cu Fiul lui Dumnezeu. Apusese soarele lui? Nu, el a strălucit tot mai mult până la miezul zilei.

Ilie

Să ne gândim la Ilie, o altă personalitate remarcabilă a Vechiului Testament. Drumul lui nu este exact la fel. Când îl vedem stând singur pe muntele Carmel, fără sprijin omenesc, înaintea a opt sute cincizeci de profeți, pe care Ahab, Izabela și poporul îi aveau de partea lor, atunci el apare ca cel mai viteaz dintre toți vitejii din Vechiul Testament. În urma rugăciunii lui a căzut foc din cer. Aceasta era un triumf măreț. Aceasta era pentru el realmente „înălțimea zilei”.

Privește-l însă câteva zile după aceea stând sub ienupăr, plin de frică dinaintea Izabelei. Acolo apusese soarele lui, în timp ce era încă ziuă. După aceea a venit Horeb și un alt profet a fost uns în locul lui. Se stinsese lumina lui? Pe muntele transfigurării stătea alături de Isus. Și Ilie a strălucit în glorie. Înaintea lui nu este noapte, el stă în lumina de la miezul zilei.

Pavel

Este numai unul singur din urmașii Domnului despre a cărui viață se relatează mult în Noul Testament, apostolul Pavel. Pe ce drum a mers el?

Carierea lui creștină a început atunci când Fiul lui Dumnezeu, mai strălucitor decât soarele la amiază, a strălucit din glorie asupra lui. El a devenit vasul ales, care trebuia să ducă Numele Domnului la națiuni, și noi toți cunoaștem ceva din slujba lui devotată. Ne amintim cum el a vestit Evanghelia cu putere mare și succes dumnezeiesc începând de la Ierusalim și până la Iliricum. Acesta era așa de mare că el și colaboratorii lui erau cunoscuți adversarilor lui cei mai înverșunați ca aceia care „au răscolit lumea”. Ne gândim la adunările pe care el le-a întemeiat ca un maestru ziditor înțelept și așa cum părea în timpul acela nimic nu putea opri înaintarea lui.

Însă deodată părea să i se fi impus o oprire. Torturi și închisoare nu numai îl așteptau ci îl imobilizau. După aceea a intervenit decăderea în adunări. Copiii lui în credință s-au îndepărtat de la el și l-au părăsit în ceasul în care ei puteau să-i fie o mângâiere. În cele din urmă el stătea bătrân, obosit de luptă, părăsit, asemenea unui cerșetor, ca lepădătura lumii înaintea cezarului puternic și și-a terminat drumul sub securea călăului înaintea porților capitalei cezarului. Drumul acestui creștin model era o excepție de la regulă. Și el era asemenea unui soare care apune, care treptat se cufunda în noaptea cea mai întunecată. Așa părea să fie. Însă în realitate era cu totul altfel. În ceea ce-l privește pe Pavel martirajul care se apropia era numai o jertfire de sine. Plecarea lui acasă a avut loc în credință și ochiul lui era îndreptat spre „cununa neprihănirii”, care îl aștepta când drumul care duce în sus, pe care el mergea, se va termina în culmea zilei arătării Domnului.

Și noi înșine?

Se pune întrebarea: De ce să așteptăm noi creștinii secolului al douăzeci și unu că drumul nostru va fi alcătuit altfel? Este dreptul nostru câștigat să fim duși în cer pe paturi de pene în mijlocul strălucirii soarelui și al florilor, în timp ce toți ceilalți au navigat pe marea furtunoasă a încercărilor și prigoanelor? Avem noi voie să ne simțim lezați și rușinați dacă greutățile îngrădesc pașii noștri? Nicidecum. La aceasta ar trebui să ne așteptăm. Astăzi este la fel de adevărat ca și acum nouăsprezece secole în urmă, că noi „prin multe neazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 14.22). Aceste neazuri nu trebuie să aibă numai înfățișarea prigoanelor exterioare venite din partea lumii, dar dacă nu vin de acolo totuși avem parte de ele din partea bisericii care poartă de formă numele de biserică.

Sunt multe greutăți în zilele noastre. El ne apasă tot mai mult. Greutăți în adunare, în afacere, în familie – toate greutăți pe care nu le-am simțit dacă nu am fi creștini care au dorința să meargă pe un drum plăcut lui Dumnezeu. Ce înseamnă ele?

Arată ele că soarele nostru obscur, mic apune repede și ziua noastră aproape a trecut? Nu, ele nu fac aceasta. Parcurge-le numai, prin credință, având curajul credinței date de Dumnezeu, și rezultatul va fi răbdare, experiență și speranță. În felul acesta se va crea loc în noi pentru dragostea lui Dumnezeu, care apoi va străluci din inimile noastre prin Duhul lui Dumnezeu, carte ne-a fost dat. Acesta va fi un mare câștig spiritual.

În loc ca strălucirea acelei lumini să devină mai slabă și palidă cu trecerea zilei, ea va străluci mai puternic și mai clar cu creșterea zilei până la miezul zilei. Aceasta va ajunge deplină și definitivă atunci când Hristos va fi revelat pe locul Lui de glorie conform planului lui Dumnezeu. Momentul acesta îl așteptăm noi, ca și Moise, Ilie și Pavel. Când împăratul este încoronat, toți cei nobili ai împărăției sunt prezenți cu coroanele lor în mână, pe care nu le vor pune până când împăratul va purta coroana lui. La fel va fi și în veacul viitor. Când Hristos Se va arăta în glorie, atunci noi vom fi glorificați împreună cu El. Când El va fi încununat, atunci pentru El va fi atins miezul zilei, dar și pentru noi.

Titlul original: „Bis zur Tageshöhe“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 8, 1930, pag. 109–117.